

KATE DICAMILLO

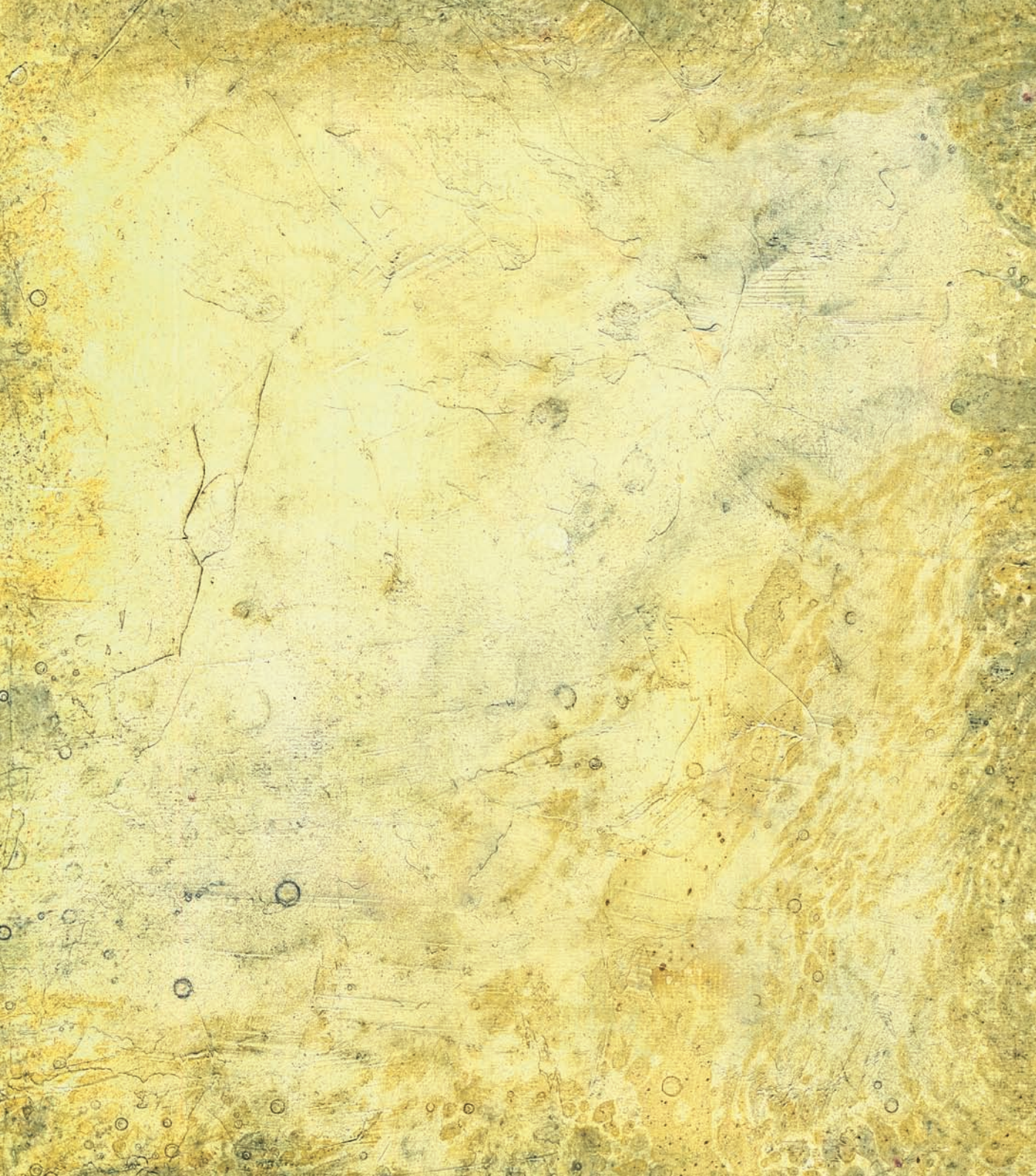
Pasaka
apie
Desperą

ILIUSTRAVO
REMIGIJUS
JANUŠKEVIČIUS

Pasaka apie Desperą,

arba

Pasakojimas apie peliuką,
princesę, sriubą ir siūlų ritę

UDK 821.111(73)-93
Di41

Kate DiCamillo
THE TALE OF DESPEREAUX:
BEING THE STORY OF A MOUSE,
A PRINCESS, SOME SOUP AND A
SPOOL OF THREAD
Candlewick Press, Cambridge,
Massachusetts, 2006

ISBN 978-609-441-336-0

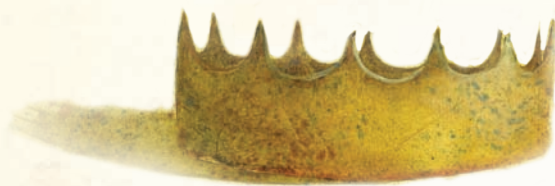
© Tekstas, Kate DiCamillo, 2003
© Iliustracijos, Remigijus Januškevičius, 2015
Pirmą kartą išleido *Candlewick Press*, Jungtinės
Amerikos Valstijos.
Išleista susitarus su *Walker Books Limited*, Londonas
SE11 5HJ, Jungtinė Karalystė.
Visos teisės saugomos. Nei ši knyga, nei kuri nors
jos dalis negali būti atkuriamą, perduodama ar
įkeliamą į informacijos paieškos sistemas jokia forma
ir jokiais būdais – nei grafinėmis, nei elektroninėmis
ar mechaninėmis priemonėmis. Ji negali būti
kopijuojama ar įrašoma be raštinio leidėjo sutikimo.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rita Bakanienė, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2015

KATE DICAMILLO

Pasaka apie Desperą,

arba

Pasakojimas apie peliuką,
princesę, sriubą ir siūlų ritę

Iliustravo Remigijus Januškevičius

Iš anglų kalbos vertė Rita Bakanienė

Vilnius
2015

Turinys

Pasaka apie Desperą	7
PIRMOJI KNYGA GIMĖ PELIUKAS	11
Paskutinis	12
Šitokis nusivylimas!..	16
Seniai seniai tolimoje karalystėje...	19
O štai ir Pėja	24
Ką pamatė Furlou	28
Būgnas	31
Įsimylėjęs peliukas	34
Pas žiurkes	39
Tinkamas klausimas	43
Svarios priežastys	48
Ateina siūlininkas	54
Sudie	59
Ir vėl išdavystė	63
Tamsa	67
Šviesa	70
ANTROJI KNYGA KIAROSKURAS	77
Šviesos apakintas	78
Šiokie tokie patogumai	85
Išpažintis	90
Šviesa, visur šviesa	95
Vaizdas nuo sietyno	97
Paskutiniai karalienės žodžiai	100
Jis susiklijuoja sudaužytą širdį	105
Pasekmės	107
TREČIOJI KNYGA GERAS! MIGERĖS SOU ISTORIJA	113
Sauja cigarečių, raudona staltiesė ir višta	114
Užburtas ratas	117

Karališkoji šeima	119
Noras	123
Į pilį	126
Pradėk revansu ir pabaik siūlais	132
Į požeminį kalėjimą	138
Daina tamsoje	143
Saugokis žiurkių	146
Žiurkė, kuri žino jos vardą	150
KETVIRTOJI KNYGA VĖL ŠVIESOJE	157
Mušk jas, net jei jos jau negyvos	158
Riteris spindinčiais šarvais	163
Ką nešėsi Migė	166
Šiek tiek paragauti	170
Į požeminį kalėjimą	177
Dingo!	180
Atlaidumas	183
Karaliaus ašaros	188
Ritėje likę siūlai	194
Ką maišė virėja	200
Kieno čia ausys?	203
Šiek tiek sriubos	207
Pelės kraujas, taip	212
Jokio pasirinkimo	215
Įsikibus žiurkės uodegos	220
Ko tu nori, Migere Sou?!	225
Kuriame princesė pasako jo vardą	231
Kas čia per kvapas?	233
Ilgai ir laimingai	238
Epilogas	243
Apie autorę	246
Apie dailininką	247

*Lukui, kuris prašė papasakoti
apie neįprastą herojų*

Pasaka apie Desperą

„Pasaka apie Desperą“ turi savo priešistorę. Keitė pasakoja, kad jos geriausios draugės sūnus paprašė parašyti jam pasaką.

– Ji turėtų būti apie neįprastą herojų su ypač didelėmis ausimis, – sugalvojo berniukas.

– O kas tam herojui turėtų nutikti? – paklausė Keitė.

– Nežinau, – atsakė berniukas, – bet labai norėčiau sužinoti. Todėl ir prašau jūsų parašyti tokią pasaką.

Praėjus trejiems metams po šio pokalbio, Luko Beilio pageidavimas buvo išpildytas – sukurta ši pasaka apie visiškai neįprastą herojų su ypač didelėmis ausimis.

Šiuo metu Keitė DiKamilo gyvena Mineapolyje, Minesotos valstijoje, Jungtinėse Amerikos Valstijose.

*Pasaulis tamsus, ir šviesa yra ypatingos vertės.
Prieik arčiau, skaitytojau.
Turi manim pasitikėti.
Aš tau paseksiu pasaką.*

PIRMOJI KNYGA

GIMĖ
PELIUKAS

Paskutinis

Ši istorija prasideda pilyje.

Gimė peliukas, labai mažas peliukas. Jis buvo paskutinis vaikas šeimoje, vienintelis šįkart gimęs gyvas.

– Kur mano vaikeliai? – paklausė nuvargusi mama. – Parodykit man mano vaikelius.

Peliukų tėtis aukštai iškėlė mažąjį peliuką.

– Šis yra vienintelis, – pasakė jis. – Kiti gimė negyvi.

– *Mon Dieu*, tik vienas peliukas?

– Tik vienas. Ar sugalvosį jam vardą?

– Tiek vargo dėl nieko, – nusiminusi pasakė peliukų mama.

Ji atsiduso: – Kaip liūdna... *Šitokis* nusivylimas...

Ji buvo prancūzė, atvykusi į pilį prancūzų diplomato lagamine. „Nusivylimas“ buvo vienas iš jos mėgstamiausių žodžių, ir jinaį dažnai jį kartodavo.

– Ar duosi jam vardą? – pakartojo tėtis.

– Ar duosiu jam vardą? Ar aš duosiu jam vardą? Žinoma, duosiu, bet... bet kad jis numirs kaip ir visi kiti. O, kaip liūdna, kokia tragedija!

Peliukų mama kilstelėjo nosinaitę prie nosies ir pamosavo ją sau prieš veidą. Įkvėpė oro.

– Aš duosiu jam vardą. Taip. Dėl liūdesio ir nusivylimų, patirtų šioje pilyje, pavadinsiu jį Desperu.

Skaitytojau, ar žinai, ką senojoje prancūzų kalboje reiškė žodis „desperer“? Ne? Tuomet aš tau padėsiu. Jis reiškia „netekti vilties, nusivilti“. Supranti? Vos gimusiu peliuku visi iškart nusivylė.

– O kur mano veidrodelis? – jau pamiršusi sūnų, paklausė mama.

Jos vyras padavė jai veidrodžio šukelę. Peliukų mama, kurios vardas, beje, buvo Antuanetė, pasižiūrėjo į savo atvaizdą ir net aiktelėjo.

– Tulesai, – tarė ji vienam iš savo sūnų, – paduok man kosmetinę! Mano akys atrodo tiesiog siaubingai!

Kol Antuanetė taisėsi akių makiažą, peliukų tėtis padėjo Desperą ant guolio, sutaisyto iš paklodės skiautelių.

Silpna, bet ryžtinga balandžio saulė, šviečianti pro pilies langą, prasiskverbė pro skylę sienoje ir savo auksiniu spinduliu paglostė mažąjį peliuką.

Vyresnieji peliukai ir pelytės susibūrė prie guolio pasižiūrėti į Desperą.

– Jo ausys per didelės, – pareiškė sesuo Merlo. – Tokių didelių ausų dar nesu mačiusi.

– Žiūrėk, – pasakė brolis vardu Furlou, – jo akys atmerkotos. Tėti, jo akys atmerkotos. Jos neturėtų būti atmerkotos.

Teisybė. Despero akys neturėjo būti atmerkotos. Bet jis gulėjo atsimerkęs ir spoksojo į saulę, atsispindinčią nuo mamos veidrodėlio. Peliukas šypsojosi žiūrėdamas į šviesos atspindį ant lubų.

– Jis kažkoks ne toks, – pasakė tėtis. – Gal geriau palikit jį ramybėje.

Despero broliai ir seserys pasitraukė nuo naujojo broliuko.

– Šis bus paskutinis, – pareiškė Antuanetė. – Daugiau vaikų neturėsime. Vaikai – *šitokis* nusivylimas. Be to, jie kenkia mano grožiui. Šis – tikrai paskutinis. Gana.

– Paskutinis, – pakartojo tėtis. – Ir jis greitai numirs. Neįmanoma išgyventi su tokiomis atmerktomis akimis.

Bet, skaitytojau, mažasis peliukas Desperas išgyveno.

O čia – jo gyvenimo istorija.

Šitokis nusivylimas!..

Desperas Tilingas išgyveno.

Bet jo gyvenimas sukėlė daug šnekų pelių bendruomenėje.

– Tokio mažo peliuko dar nesu mačiusi, – pasakė jo teta Florensė. – Tai tiesiog juokinga. Nė viena pelė dar niekada nebuvo tokia maža. Netgi Tilingų šeimoje. – Ji pasižiūrėjo į Desperą prisimerkusi, lyg būtų tikėjusis, kad jis pranyks. – Nė viena pelė, – pakartojo ji. – Niekada.

Desperas, kurio uodega buvo apsivijusi apie kojas, smalsiai žiūrėjo į savo tetą.

– O kokios didelės jo ausys! – nusistebėjo dėdė Alfredas. – Man jos atrodo panašesnės į asilo ausis.

– Begėdiškai didelės ausys, – pritarė jam teta Florensė.

Desperas pakrutino ausis.

Teta Florensė išsižiojo iš nuostabos.

– Sako, jis gimė su atmerktomis akimis, – sušnibždėjo dėdė Alfredas.

Desperas atidžiai pasižiūrėjo į savo dėdę.

– Neįmanoma! – sušuko teta Florensė. – Nė viena pelė, nesvarbu, kad ir kokia maža ar didžiausė ji būtų, negimė su atmerktomis akimis. Taip tiesiog nebūna!

Desperas nusičiaudėjo.

Jis net nebandė gintis. O kam? Juk viskas, ką pasakė teta ir dėdė, buvo teisybė. Jis iš tikrųjų buvo juokingai mažas. Jo ausys iš tikrųjų buvo begėdiškai didelės. Jis tikrai gimė su atmerktomis akimis. Be to, buvo silpnos sveikatos. Jis taip dažnai kosėdavo ir čiaudėdavo, kad vienoje letenėlėje visą laiką turėdavo nešiotis nosinaitę. Jam dažnai pakildavo temperatūra. Jis alpdavo nuo menkiausio triukšmo. Bet baisiausia, kad jis visai nesidomėjo tuo, kuo turėtų domėtis kiekviena normali pelė.

Jis nuolatos negalvojo apie maistą ir nemedžiojo kiekvieno trupinėlio. Kol jo vyresnieji broliai ir seserys ėsdavo, Desperas kuo ramiausiai stovėdavo šalia palenkęs galvą į šoną.

Kartą, kai jo broliai ir seserys užkandžiavo, Desperas paklausė:

– Ar jūs girdit tą mielą, saldų garsą?

– Aš girdžiu, kaip ant grindų žmonėms iš burnų krinta trupiniai, – pasakė jo brolis Tulesas. – Daugiau nieko negirdžiu.

– Ne, – papurtė galvą Desperas, – čia kažkas kita. Tai skamba kaip... hm... medus.

– Gal tavo ir didelės ausys, – atšovė Tulesas, – bet jos tikrai neprijungtos prie smegenų. Medaus neįmanoma išgirsti. Medų galima užuosti. Tada, kai jo yra. Bet dabar jo tikrai nėra.

– Sūnau, – nutraukė ginčą Despero tėtis, – tučtuojau nusileisk iš padebesių ir imkis ieškoti trupinių!

Mama jam pritarė:

– Būk geras, pasiieškok trupinių. Pradžiugink mane, pasi-
stiprink. Tu toks sulysęs. Tu man *šitokis* nusivylimas.

– Atsiprašau, – pasakė Desperas.

Jis klusniai nulenkė galvą ir ėmė uostinėti grindis.

Bet, skaitytojai, nieko jis neuodė. Savo didelėmis ausimis Desperas klausėsi to saldaus garso, kurio negirdėjo jokia kita pelė.

TREČIAS SKYRIUS

Seniai seniai tolimoje karalystėje...

Despero broliai ir seserys bandė išmokyti jį būti pele. Brolis Furlou apsiėmė išmokyti Desperą šmirinėti po pilį.

– Bėgiok štai šitaip – iš vieno šono į kitą, – rodė Furlou, lakstydamas po išvaškuotas pilies grindis. – Visą laiką žvilgčiok sau per petį – pirma į dešinę, paskui į kairę. Niekada nesustok.

Bet Desperas nesiklausė Furlou. Jis žiūrėjo į šviesą, sklindančią į pilį pro margus vitražinius langus. Mažasis peliukas atsistojo ant užpakalinių kojųčių, prispaudė nosinaitę prie savo mažos širdelės ir ilgesingai žvelgė aukštyn į spindinčią šviesą.

– Furlou, kas tai? – paklausė Desperas. – Kas tai per spalvos? Ar mes danguje?

– Jergutėliau! – sušuko Furlou. – Nestovėk vidury kambario taukšdamas apie kažkokį dangų. Judinkis! Tu gi pelė, o ne žmogus. Tu turi šmirinėti, o ne stovėti vietoje.

– Ką? – nesuprato Desperas, neatitraukdamas akių nuo šviesos spindulių.

Bet Furlou pėdos jau buvo ataušusios. Jis buvo gera pelė, todėl įlindęs į urvelį sienoje skubėjo tolyn.

Despero sesuo Merlo nusivedė savo mažiausiąjį broliuką į pilies biblioteką, kur saulės spinduliai liejosi vidun pro aukštus langus ir gulė ant grindų ryškiai geltonais lopais.

– Sek paskui mane, mažasis broliuk, – pasakė Merlo, – ir aš tave išmokysiu graužti popierių.

Merlo mikliai užlipo ant kėdės, nuo ten užsoko ant stalo, kur gulėjo atversta milžiniška knyga.

– Štai čia, mažasis broliuk, – ropšdamasi ant knygos pasakė Merlo.

Desperas nusekė paskui sesutę nuo kėdės ant stalo, nuo stalo ant knygos.

– Paklausk, – tarė Merlo, – va čia labai skanūs klėjai, o šitie popieriaus krašteliai nuostabiai traškūs ir gardūs.

Merlo krimstelėjo popieriaus kraštelio ir atsigrėžė į Desperą:

– Paragauk. Pirma šiek tiek klijų, tada užkąsk juos traškiu popieriaus skuteliu. O va šitos keverzonės – liežuvį gali nuryti.

Desperas pasižiūrėjo į knygą, ir staiga atsitiko kažkas neįtikėtina. Ženklaai ant popieriaus, t. y. tos keverzonės, kaip Merlo juos pavadino, susirangė į formas. Formos susilipdė į žodžius, o žodžiai susijungė į nuostabią frazę: *Seniai seniai tolimoje karalystėje*.

– Seniai seniai tolimoje karalystėje, – sušnibždėjo Desperas.

– Ką? – neišgirdusi paklausė Merlo.

– Nieko.

– Valgyk, – paragino sesuo.

– Bet aš tikrai negaliu, – traukdamasis nuo knygos, pasakė Desperas.

– Kodėl?

– Na, – suglumo Desperas, – tuomet sunaikinčiau visą pasaką.

– Pasaką? Kokią pasaką? – išvertė akis Merlo. Jos ūseliai, tarp kurių buvo įsivėlusį popieriaus skiautelė, net suvirpėjo iš pasipiktinimo. – Dabar suprantu, ką norėjo pasakyti tėtis, kai tu gimei. Tu tikrai kažkoks ne toks.

Ji pasisuko ir išskubėjo iš bibliotekos pasakyti tėvams apie šį naujausią nusivylimą.

Desperas palaukė, kol ji išeis, o tada ištiesė letenėlę ir palietė tuos nuostabius žodžius. *Seniai seniai tolimoje karalystėje.*

Jis suvirpėjo. Nusičiaudėjo. Išpūtė nosytę į nosinaitę.

– Seniai seniai tolimoje karalystėje, – ištarė jis garsiai, mėgaudamasis šių žodžių skambesiu. O tada, vedžiodamas kiekvieną žodį letenėle, perskaitė pasaką apie gražiąją princesę ir jai tarnaujantį drąsųjį riterį.

Tada Desperas dar nežinojo, kad labai greitai ir jam pačiam prireiks didelės drąsos.

Ar jau minėjau, kad po pilimi buvo požeminis kalėjimas? Jame knibždėte knibždėjo žiurkių. Didelių, baisių žiurkių.

Desperui buvo lemta susidurti su tomis žiurkėmis.

Skaitytojau, tu turėtum žinoti, kad beveik kiekvieno, peliu-ko ar žmogaus, kuris yra nors truputėlį kitoks nei visi, laukia įdomi lemtis (kartais su žiurkėmis, kartais – be jų).

K E T V I R T A S S K Y R I U S

O štai ir Pėja

Despero broliams ir seserims greitai pabodo mokyti mažąjį broliuką būti pele.

Taigi galų gale Desperas buvo laisvas.

Peliukas leido savo dienas, kaip tik geidė jo širdelė. Jis klajodavo po pilį svajingai spoksodamas į šviesą, trykštančią pro vitražinius langus. Lankydavosi bibliotekoje, kur kaskart skaitydavo pasaką apie gražiąją princesę ir ją išgelbėjusį riterį. Be to, Desperas galų gale nustatė, kas buvo tas medaus saldumo garsas, kurį jis nuolat girdėdavo.

Tai buvo muzika. Kiekvieną vakarą prieš miegą karalius Pilypas grodavo gitara ir dainuodavo savo dukrai, princesei Pėjai.

Pasislėpęs urvelyje princesės kambario sienoje, Desperas kasdien klausydavosi muzikos. Nuo jos peliuko širdelėje pasidarydavo gera ir šviesu.

– O, – atsidusdavo jis, – ši muzika tiesiog dangiška ir kvėpia kaip medus.

Vieną vakarą Desperas kaip visada klausėsi karaliaus dainų. Kad geriau viską girdėtų, mažasis peliukas iškišo iš urvelio pirma kairę, o paskui ir dešinę ausį. Paskui išlindo jo letenėlės – iš pradžių viena, o netrukus ir kita. Desperas taip troško būti kuo arčiau tos medaus aromato muzikos, kad galų gale nejučiomis išniro visas jo kūnelis.

Čia reikėtų pabrėžti, kad, nors Desperas niekada nesielgdavo kaip visos normalios pelės, vis dėlto iki šiol jis laikydavosi pagrindinės visų pelių taisyklės – *niekada nesirodyk žmonėms*.

Bet... ta muzika... Dėl jos mūsų herojus visiškai pametė galvą, pamiršo visas taisykles ir išlindo iš urvelio. Ir smalsųjį peliuką iškart pastebėjo akyloji princesė Pėja.

– Oi, tėveli, – tarė ji, – žiūrėk, pelė.

Karalius liovėsi dainavęs. Jis prisimerkė. Buvo trumparegis, tai yra gerai matydavo tik tai, kas jam būdavo tiesiai prieš akis.

– Kur? – paklausė jis.

– Ten, – ranka parodė princesė Pėja.

– Ten, mano brangioji Pēja, ne pelė, o vabalas. Pelės nebūna tokios mažos.

– Ne, tai pelė.

– Vabalas, – nenusileido karalius, kuris visada norėjo būti teisus.

– *Pelė*, – nepasidavė Pēja, kuri žinojo, kad šįkart tikrai neklysta.

Tuo tarpu Desperas staiga suprato, kokią didelę klaidą ką tik padarė. Ir suvirpėjo. Ėmė drebėti. Nusičiaudėjo ir kone nualpo.

– Šitas peliukas išsigandęs, – tarė Pēja. – Žiūrėk, jis dreba iš baimės. Man atrodo, jis norėjo pasiklausyti muzikos. Tėveli, pagrok dar ką nors.

– Karalius, grojantis *vabalui*? – suraukė kaktą karalius Pilypas. – Ir tau tai atrodo normalu? Pasaulis apsiverstų aukštyn kojom, jei karalius grotų kažkokiam vabalui!

– Tėti, aš tau gi sakiau, ten – pelė, – toliau laikėsi savo princesė. – Pagrosi?

– Na gerai. Jei tai tave pradžiugins, tada aš, karalius, pagrosiu vabalui.

– *Pelei*, – patikslino Pēja.

Karalius pasitaisė sunkią auksinę karūną. Atsikrenkštė. Jo pirštai švelniai palietė gitaros stygas ir jis uždainavo apie žvaigždes. Daina buvo tokia pat miela kaip šviesa, besiliejanti pro vitražinius langus, ir tokia pat žavinti kaip pasaka knygoje.

Desperas greitai pamiršo baimę. Jis nenorėjo nieko daugiau – tik klausytis muzikos. Jis šliaužė vis artyn ir artyn, kol galų gale, skaitytojau, atsidūrė prie pat karaliaus kojų.

Ką pamatė Furlou

Princesė Pėja pasižiūrėjo į Desperą. Ir jam nusišypsojo. O kai jos tėtis uždainavo kitą dainą apie sodą gaubiančias vakaro sutemas, princesė netgi ištiesė ranką ir palietė peliukui viršugalvį.

Nustebęs Desperas įdėmiai pažvelgė į princesę. Jam pasirodė, kad Pėja labai panaši į gražiąją princesę iš knygos bibliotekoje. Princesė Pėja vėl nusišypsojo peliukui, ir šįkart jis irgi atsakė jai šypsena. O tada atsitiko kažkas neįtikėtina – Desperas įsimylėjo.

Skaitytojai, tu turbūt paklausi, ne – tu tiesiog *privalai* paklausti, argi tai ne kvailystė, kad toks mažas, ligotas, didžiausias peliukas įsimylėjo žmogų – gražiąją princesę Pėją?

Žinoma, kvailystė.

O kas sakė, kad meilė protinga?

Bet tuo pat metu meilė yra nuostabi. Ir galinga. O kaip paaiškės šiek tiek vėliau, Despero meilė princesei Pėjai kaip tik tokia ir buvo – galinga, nuostabi ir kvaila.

– Tu toks mielas, – užkalbino princesė Desperą. – Ir toks mažytis.

Kai Desperas susižavėjęs spoksojo į princesę, jo brolis Furlou kaip tik bėgo pro tą kambarį, kaip įprasta sukiodamas galvą iš kairės į dešinę, iš dešinės į kairę, į priekį ir atgal.

– Jergutėliau! – sušuko Furlou.

Jis sustojo ir įdėmiai pasižiūrėjo į princesės kambarį. Iš nuostabos jo ūsai įsitempė kaip lanko temple. Mat, bėgdamas pro šalį, Furlou pamatė, kaip Desperas Tilingas sėdi karaliui prie kojų ir kaip princesė liečia jam viršugalvį.

– Jergutėliau! – pakartojo Furlou. – Siaubas! Jis visiškai išprotėjo! Jam galas!

Ir, šmirinėdamas kaip tikra pelė, Furlou nuskubėjo papasakoti šių neįtikėtinai siaubingų naujienų savo tėvui Lesteriui Tilingui.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Būgnas

– Negali būti, tiesiog negali būti, kad jis mano sūnus, – pasibaisėjo Lesteris. Iš nevilties jis letenėlėmis įsikibo į ūsus ir be perstojo purtė galvą.

– Žinoma, tavo, – atsakė Antuanetė. – Kaipgi ne tavo? Kokia kvailystė! Kodėl tu vis taip nusišneki?

– Viskas per tave, – kalbėjo toliau Lesteris. – Tai tavo kaltė. Tai tavo prancūziškas kraujas kaltas dėl to, kad jis išprotėjo.

– *Mano* kaltė? – apstulbo Antuanetė. – *Mano*? Kodėl kalta visada lieku aš? Jei tavo sūnus – *šitokis* nusivylimas, tai tu čia tiek pat kaltas kiek ir aš.

– Ne, reikia kažką daryti, – pareiškė Lesteris. Jis taip smarkiai trūktelėjo ūselį, kad tas ištrūko. Ir pamojavo juo virš galvos.

Tada bakstelėjo savo žmoną. – Jis pražudys mus visus! – suriko Lesteris. – Sėdėti prie žmonių karaliaus kojų! Neįtikėtina! Nejmanoma!

– O, kaip dramatiška, – tarė Antuanetė. Ji iškėlė vieną letenėlę ir, įdėmiai apžiūrėjusi lakuotus nagučius, pridūrė: – Jis toks mažas peliukas. Negi jis galėtų pridaryti daug žalos?

– Jei aš ką nors ir išmokau šiame pasaulyje, – atšovė Lesteris, – tai kad pelės turi elgtis kaip pelės, kitaip bus bėdos. Aš sušauksiu neeilinį Pelių tarybos posėdį. Visi kartu ir nusprėsime, ką reikia daryti.

– Tik pamanykit – tu ir tavo Pelių taryba. Manau, tai tikrų tikriausias laiko švaistymas.

– Kaip tu nesupranti? – pratrūko Lesteris. – Desperą reikia nubausti. Jo elgesys turi būti apsvarstytas teisme.

Nekreipdamas dėmesio į žmoną, Lesteris ėmė raustis popieriaus skiaučių krūvoje, kol pagaliau rado antpirštį, kurio kiaurasis galas buvo aptrauktas odos atraiža.

– O ne, – krūptelėjo Antuanetė. Letenėlėmis ji užsidengė ausis. – Tik nemušk to Pelių tarybos būgno.

– O taip, – atkirto Lesteris, – mušiu.

Jis iškėlė būgną aukštai virš galvos – pirma į šiaurę, paskui į pietus, rytus ir vakarus. Jį nuleidęs, Lesteris atsuko

žmonai nugara, užsimerkė, giliai įkvėpė ir ėmė lėtai mušti būgną – vienas ilgas dūžis uodega, du trumpi letenėlėmis.

Bum. Ta ta. Bum. Ta ta. Bum. Ta ta.

Tai buvo sutartinis Pelių tarybos narių signalas.

Bum. Ta ta. Bum. Ta ta. Bum.

Būgno dūžiai pranešė Pelių tarybos nariams, kad reikės priimti svarbų sprendimą, kuris paveiks visos pelių bendruomenės gerovę ir saugumą.

Bum. Ta ta. Bum. Ta ta.

Bum.

Apie autorę

© Candlewick Press

Keitė DiKamilo didžiąją savo vaikystės dalį praleido Jungtinių Amerikos Valstijų pietuose, vėliau studijavo Floridos universitete. Savo skaitytojams ji taip pat parašė knygeles „Jei ne Vinis Diksis“, „Nepaprasta Edvardo Tiuleino kelionė“ ir „Fokusininko dramblys“, kurios visos išleistos ir lietuvių kalba. Autorė yra pelniusi ne vieną svarbų apdovanojimą, tarp kurių ir „Newbery Honor“ – vienas prestižiškiausių apdovanojimų Jungtinėse Amerikos Valstijose. Rašytoja 2014–2015 metais savo šalyje buvo Kongreso bibliotekos jaunimo literatūros ambasadorė.

Apie dailininką

Dailininkas Remigijus Januškevičius piešti pradėjo mokytis dar vaikystėje – iš knygučių iliustracijų. Vėliau lankė Jonavos vaikų meno mokyklą, Vilniaus dailės akademijoje baigė tapybos specialybę. Šiuo metu gyvena ir dirba Jonavoje. Remigijus Januškevičius yra surengęs keletą personalinių tapybos darbų parodų, dalyvauja su kitais dailininkais bendrose parodose, pleneruose Lietuvoje ir užsienyje. „Pasaka apie Desperą“ – pirmoji dailininko iliustruota knyga. „Piešdamas iliustracijas stengiausi sukurti šiltus, jautrius pasakos veikėjus, perteikti jų nuotaikas, išgyvenimus, jausmus, charakterius, supančią aplinką“, – sako Remigijus.

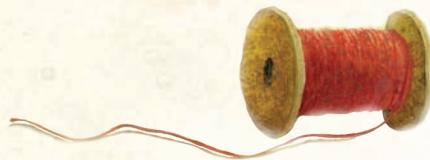

DiCamillo, Kate

Di41

Pasaka apie Desperą, arba Pasakojimas apie peliuką, princesę, sriubą ir siūlų ritę: pasaka / DiCamillo, Kate; iš anglų kalbos vertė Rita Bakanienė; iliustravo Remigijus Januškevičius. – Vilnius: Nieko rimto, 2015. – 248 p.: iliustr.

Amerikiečių rašytoja Keitė DiKamilo (g. 1964 m.) jau spėjo sužavėti į stebuklingus pasaulius įtraukiančiomis ir pamokančiomis istorijomis. Viena jų – leidyklos „Nieko rimto“ išleista „Nepaprasta Edvardo Tiuleino kelionė“. Triušį Tiuleiną pamėgusiems skaitytojams neabejotinai patiks ir šis autorės kūrinys. „Pasaka apie Desperą“ – jautri istorija apie neįprastai mažą peliuką su didžiulėmis ausimis ir tokia pat didele širdimi. Vos gimęs Desperas tampa šeimos gėda, negana to, įsimyli žmonių princesę ir už tai patupdomas į požeminį kalėjimą. Prasideda mažojo peliuko nuotykių. Knygelę puošia nuostabios lietuvių dailininko Remigijaus Januškevičiaus iliustracijos.

Redaktorė **Edita Birulienė**
Korektorė **Danutė Ulčinskaitė**
Maketavo **Vilija Kvieskaitė**
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

- *Mano vardas Desperas!*
– *Desperas? – pakartojo Pėja.*
– *Aš jus gerbiu! – šūktelėjo jis.*

„Aš jus gerbiu“ buvo žodžiai, kuriuos narsusis riteris ištare gražiajai princesei pasakoje – ją Desperas kasdien skaitydavo bibliotekoje. Jis dažnai kartodavo tuos žodžius pats sau, bet šį vakarą jam pirmą kartą pasitaikė proga pasakyti juos kažkam kitam.

Neįprasta išvaizda nuvylęs net savo paties šeimą peliukas Desperas stebina ir išskirtiniu jautrumu. Šeimos atstumtas jis ryžtasi dideliam žygdarbiui – išvaduoti įkalintą žmonių princesę, kurią pamilsta. Tik ar ši riteriška narsa sulauks atsako?

„Pasaka apie Desperą“ – tai istorija apie paikumą ir išdavystę, neįmanomą meilę ir niekuomet neišeinančią iš mados riterišką drąsą.

Pagal šią istoriją sukurtas animacinis filmas „Despero nuotyčiai“
(angl. *The Tale of Despereaux*, 2008 m.)

Tik internetu

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

ISBN 978-609-441-336-0

9 786094 413360